

Tid er hengaaet siden Forbrydelsen blev for-
 øvet, turde det dog formeentlig være rigtigt at
 foreskrive, at overhovedet ingen Forsøgning af
 en Forbrydelse — ligesaa lidt som nogen Fuld-
 byrdelse af en Straffedom — maa finde Sted
 efter Forløbet af en vis længere Aarrække, s.
 Ex. 10 Aar, uden ifølge Justitsministeriets Or-
 dre (Udkastets § 69). Det kan nemlig ikke
 benægtes, at det i mangt enkelt Tilfælde kan
 stille sig saaledes, at der med Hensyn til de
 practiske Ulemper og den forstyrrende Indgri-
 ben i mange Forhold, som en Undersøgelse af
 en meget gammel Forbrydelse kan medføre, kun
 er Udfigt til et forholdsviis lidet betydnende
 Udbytte af Sagens Forsøgning, og at der saa-
 vel ifølge Bestaffenheden af den begaaede For-
 brydelse og de samme ledsagende Omstændig-
 heder som ifølge de foreliggende positive Vid-
 nesbyrd om, at den Paagjældende har forbed-
 ret sig og senere har ført et hæderligt Levnet,
 kan være en stor Opfordring til som en Naade
 at eftergive ham den forshlybte Straf. Be-
 dømmelsen heraf synes, som ommeldt, at burde
 overlades til den øverste Justitsautoritet, for
 at den kan stee efter eensartede Regler og uden
 formeget at paavirkes af særegne stedlige eller
 maaffee personlige Hensyn, ligesom Straffester-
 givelsen, forsaavidt den fremtræder som en
 Naadesact, maa udgaae fra Regjeringen, og er
 det herved en Forudsætning, at Justitsministe-
 ren, der selvfølgerig ved Anvendelsen af en
 saadan Bestemmelse selv vil have at afgjøre,
 hvorvidt han er berettiget til at handle paa
 egen Haand eller maa erhverve en kongelig
 Resolution, i fornødent Fald vil indstille Sa-
 gen til allerhøieste Afgjørelse. Men i det Væ-
 sentlige kunne de samme Hensyn tale for Ef-
 tergivelsen af en forlængst idømt Straf som
 for at lade en Sags Forsøgning bortfalde,
 hvor en meget lang Tid er hengaaet, og den
 samme Regel bør derfor formeentlig, ogsaa
 komme til Anvendelse i begge Tilfælde. Naar
 man ikke i Udkastets § 66 har optaget nogen
 Bestemmelse om, at en idømt Straf af den
 der omhandlede Bestaffenhed skulde bortfalde,
 naar Dommen ikke er bleven fuldbyrdet inden
 Forløbet af 2 Aar, er dette grundet derpaa, at
 en saadan Bestemmelse deels neppe vilde faae
 nogen practisk Betydning, naar hensees til, at

der i § 66 kun er Tale om ubetydelige For-
 seelser og meget smaa Straffe, deels i hvert
 Fald maatte indskrænkes ved en Undtagelse for
 det Tilfælde, at Vedkommende selv var Skyld
 i, at Straffen ei var bleven fuldbyrdet, hvilken
 Undtagelse saagodtsom vilde opløse Reglen.

Med Hensyn til Affattelsen af §§ 66—69
 skal man endnu kun gjøre nogle faa Bemærk-
 ninger. Man har anseet det rettest ved Spørgs-
 maalet om Prescriptionens Afbrydelse kun at
 tage Hensyn til Sagens Paatale — hvilken
 Termin ialtsald efter de nu bestaaende proces-
 suale Regler formeentlig betegnes ved Stæv-
 ningens Forhyndelse for den Paagjældende, see
 Udkastets § 69 — for at undgaae de Tvivls-
 maal, der kunde opstaae, naar man lagde Vægt
 paa det Tidspunkt, da Undersøgelsen er begyndt.
 Som ovenfor bemærket, har man fremdeles
 meent at burde lade det komme an paa, til
 hvilken Straf den begaaede Forbrydelse i det
 enkelte Tilfælde efter alle foreliggende Omstæn-
 digheder vilde qualificere sig, og ikke at lade Ud-
 gangen til Straffestergivelse være afhængig af
 Straffebestemmelsens Indhold, hvilket sidste
 vilde kunne føre til det lidet heldige Resultat,
 at en i de enkelte Tilfælde mindre strafværdig
 Forbrydelse ikke kunde præscriberes, medens
 den i det enkelte Tilfælde grovere, men under
 en i det Hele taget mildere Straffebestemmelse
 hørende, Forbrydelse blev straffri paa Grund
 af Forældelse. En Følge deraf er det da, at
 medens der i 2det Stykke af § 66 gives den
 Regel for Anklagemyndigheden, at Paatale til
 Strafs Tidelse ikke bør finde Sted for en For-
 brydelse, hvorfor der ikke nogeninde kan idøm-
 mes høiere Straf end Bøder, simpelt Fængsel
 eller Niis, naar 2 Aar ere forløbne siden For-
 brydelsens Udøvelse, indeholder Paragraphens
 1ste Stykke den Bestemmelse, at naar det un-
 der en Sag, der er bleven paataalt, skjøndt 2
 Aar ere forløbne, siden Forbrydelsen blev be-
 gaaet — enten fordi Reglen i Paragraphens
 2det Stykke ikke er bleven iagttagen, eller fordi
 Forbrydelsen efter vedkommende Straffebestem-
 melse kunde medføre høiere Straf —, befindes,
 at Straffen ikke burde ansættes høiere end til
 Bøder, simpelt Fængsel eller Niis, saa vil der
 være at affige en Dom, der gaaer ud paa, at
 Straffen skal bortfalde. Forsaavidt der iøvrigt